

Régi kocsmá

vonzott régen a homálya füstje
választ a létre meglelni véltem ott
a büszke évek múlásán nevetve
taszítottam magam kocsmái melegbe

sarokban ülve jól láttam mindent
csapos lány harisnyáján elfutó szemet
gurult aprópénzt rosszul váltott százast
markecolt balekot fizetetlen életet
amit mindenki otthagzott

tudtam régen
záróra berúgunk mi és népi ellenőrök
de új rendszeri hivatali szervei jötték
kik mind férfiak
s a büntetés elengedést
egy kis kamatyoláshoz kötötték ismertem ugyanúgy

egy tárgya volt a létnek
a kis pimasz elfutott harisnyájú lányka legyen meg végre
aki hol nagyon hol egyáltalán nem adott magára
így lett szocialista közvagyon
végül demokratikusan megosztott lepattant kurva utána
senki nem szól rá már én se

Dévaj korok

az ifjú poéták a halált imádják
verset írnak hozzá és szinte várják
és múlással magánnyal fekszenek meg kélnek
közben elfelejtik hogy fut az idő
nem esznek nem isznak nem zenélnek
ágyékuk befagy reggel délben este
maradnak fagyos rideg fiúk
nem kell nekik a szép lányok teste

szegények mily buták
hogy azt se látják bezzeg a vének
vagy akik már legalább félszázadot megélték
egész nap azon agyalnak
míg folyik a bor s lazac remeg a tálon
ha tudnának miként kefélnének
meg minden szép lányt
még ezen a nyáron

mert ők már tudják senki se tudja lesz-e jövőre
meg hogy ne bízz semmit a holnapra
dőre ki bízik és halaszt
majd mikor megérted mit mulasztottál
akkor már hiába nyújtod be a panaszt
hogy jaj kérem mulasztottam uram sokat
míg más élt én csak róttam a sorokat
népnek olvasónak magányról etikáról s a bölcselet
messzebb húzódott addig mint a Távolság Kelet
megfognám nagyon kéne de nem lehet

mert nézd ifjú van ki már tudja ha megvénülsz
rájössz arra

régen mindegy milyen a bugyi
bundatajga vagy selyemtanga
az a lényeg milyen a fogadókészség alatta
mert egyedül az csak a kutya rossz

mikor lehull a tájra az első porhó
s hiába ér haza főzőből a papramorgó
már a fagy befog rettentően árt ez a sunyi
kész haldoklás mutyi meg jaj de fáj minden
nincs aki öntsön a pohárba
meg szelne egy karéj kenyeret
vagy herbateát főzne ha ott fekszel
te szólistaként megvénült beteg

akkor tudod
elvitte az idő minden kincsem
pedig nem azért áll a folyón hámor
hogy azon Ámor a szerelmet zúzza
hanem hogy dúsra fodrozza a habot
te meg vidd oda a zúgó patakra a lányt
ha magadnak kinézted megmérni van-e bátorsága
bemenni térdig vízbe s futni ki abból sikoltva

míg ezt nem láttad nem lehetsz elégedett
ha tudod ezt hát így legyenek vénen a vének
kik hevernek mindent bölcsen látón
csülök lazac szép tarja remeg a tálon
hozzá izzék fel a bor szép kupákba

de Ámorra koccintsunk
ne Hádész lyukára
legyintsen meg fátyollal Afrodité
mindegy hogy bundatanga vagy selyemtajga
csak legyen valakié
csak legyen
csak